

AGATHA CHRISTIE
ΕΓΚΛΗΜΜΑΤΑ
ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΟΡΟΥ



ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΟΡΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Εγκλήματα στην καρδιά του φθινοπώρου

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Autumn Chills

Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη, Κατερίνα Δουρίδα, Χρήστος Καψάλης, Αύγουστος Κορτώ, Χρύσα Θ. Μπανιά, Γιώργος Μπαρουξής, Χρήστος Μπαρουξής, Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης, Κατερίνα Δουρίδα,
Κυριακή Κάσση, Μαρία Μπανούση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Holly Macdonald

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Agatha Christie Limited, 2023. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE, POIROT, TOMMY AND TUPPENCE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd, 2023

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5267-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5268-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

AGATHA CHRISTIE

ΕΓΚΛΗΜΜΑΤΑ

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΟΡΟΥ



Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη, Κατερίνα Δουρίδα,
Χρήστος Καψάλης, Αύγουστος Κορτώ,
Χρύσα Θ. Μπανιά, Γιώργος Μπαρουξής,
Χρήστος Μπαρουξής, Έλλη Συλογίδου



ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Σιωπηλός μάρτυρας	Νέμεση
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Έγκλημα στον Νείλο	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργλ
Φόνοι με αλφαριθμητική σειρά	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Μυστήριο στην Καραϊβική	Εγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Ο Πουαρό ερευνά	Η ξεχασμένη δολοφονία	Εγκλήματα στην καρδιά του φθινοπώρου
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Ο φόνος είναι εύκολος	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Ραντεβού με τον θάνατο
Και δεν έμεινε κανένας	Ο Ωχρός Ίππος	Καφές σκέτος
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Μια αυτοβιογραφία	Ο θάνατος του λόρδου	Άγνωστος προορισμός
Έγκλημα στο γκολφ	Έτζουερ	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Η δολοφονία του Ρόιτσερ Άκροϊντ	Με ανοιχτά χαρτιά	Αφρώδες κυάνιο
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Ο ιστός της αράχνης
Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16:50	Πάρτι για δολοφόνους
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Τα δεκατρία προβλήματα	Ραντεβού στη Βαγδάτη
Η φαρμακερή πένα	Συνέταιροι στο έγκλημα	Το Χόλλοου
Πρόσκληση σε φόνο	Ατέλειωτη νύχτα	Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες
Ο μυστικός αντίπαλος	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	Όσο διαρκεί το φως και άλλες ιστορίες
Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	Το Σκυλί του Θανάτου και άλλες ιστορίες
Το μυστικό του Τσίμνεϊς	Προς το μηδέν	Ο απροσδόκητος επισκέπτης
Φόνος στη Μεσοποταμία	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	Μάρτυρας κατηγορίας και άλλες ιστορίες
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	Αστέρι πάνω από τη Βηθλεέμ
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής	Το τρίτο κορίτσι
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Τα ρολόγια	Αυλαία. Η τελευταία υπόθεση του Πουαρό
Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	Θανάσιμος έρωτας
Σίκαλη στην τσέπη	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	Η τελευταία σεάνς
Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Ν ή Μ;	Ο θάνατος έβαλε τελεία	
Το μυστήριο των εφτά ρολογιών	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν	
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά	
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Θάνατος στα σύννεφα	

Περιεχόμενα

Εισαγωγή: Πέρα στο δάσος (μτφρ. Χρήστος Καψάλης)	9
Φόνος στον αριθμό 14 (μτφρ. Θεοδώρα Δαρβίρη)	13
Η υπόθεση της πλούσιας κυρίας (μτφρ. Γιώργος Μπαρουξής).....	77
Όσο διαρκεί το φως (μτφρ. Έλλη Συλογίδου).....	94
Τρίγωνο στη Ρόδο (μτφρ. Θεοδώρα Δαρβίρη)	106
Θάνατος από πνιγμό (μτφρ. Χρύσα Θ. Μπανιά).....	137
Το πουλί με τη σπασμένη φτερούγα (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ)	161
Η κληρονομιά Λεμεσουριέ (μτφρ. Χρήστος Μπαρουξής)	185
Το σπίτι όπου ελλοχεύει ο θάνατος (μτφρ. Κατερίνα Δουρίδα)	199
Φόνος με τη μεζούρα (μτφρ. Χρύσα Μπανιά)	220
Η φωνή στο σκοτάδι (μτφρ. Αύγουστος Κορτώ).....	237
Είκοσι τέσσερα κοτσύφια (μτφρ. Θεοδώρα Δαρβίρη)	258
Μάρτυρας κατηγορίας (μτφρ. Χρύσα Μπανιά).....	276
Βιβλιογραφία	303

Εισαγωγή Πέρα στο δάσος

Υπήρχε ένα σχολείο θηλέων στο Τορκί, το οποίο διηύθυνε μια δεσποινίδα Γκάιερ, και η μητέρα μου κανόνισε να πηγαίνω εκεί δύο ημέρες την εβδομάδα, ώστε να μελετώ συγκεκριμένα μαθήματα. Νομίζω πως το ένα ήταν η αριθμητική, επίσης έκανα γραμματική και έκθεση. Μου άρεσε η αριθμητική, όπως πάντα, και δεν αποκλείεται να είχα και την πρώτη επαφή μου με την άλγεβρα εκεί. Τη γραμματική δεν μπορούσα να την καταλάβω καθόλου: δεν μπορούσα να κατανοήσω γιατί ορισμένα πράγματα ονομάζονταν προθέσεις ή τι υποτίθεται πως *έκαναν* τα ρήματα και το μάθημα συνολικά μου φάνταζε στρυφνό σαν ξένη γλώσσα. Με την έκθεση ασχολούμουν ευχαρίστως, αλλά χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία. Οι παρατηρήσεις ήταν πάντοτε οι ίδιες: οι εκθέσεις μου ήταν υπερβολικά ευφάνταστες. Δεχόμουν αυστηρές παρατηρήσεις για το ότι έβγαινα εκτός θέματος. Θυμάμαι μια έκθεση συγκεκριμένα με θέμα «Το Φθινόπωρο». Ξεκίνησα αρκετά καλά, γράφοντας για τα χρυσαφένια και τα καφετιά φύλλα, όμως ξαφνικά, με κάποιον τρόπο, στην έκθεση τρύπωσε ένα *γουρούνι*. . . μάλλον επειδή είχε πάει στο δάσος να σκάψει με το ρύγχος του γυρεύοντας βελανίδια. Τέλος πάντων, το γουρούνι μου κίνησε το ενδιαφέρον, ξέχασα τελείως το φθινόπωρο και η έκθεση κατέληξε να περιγράφει τις ξεκαρδιστικές περιπέτειες του Στριφτούλη του Γουρουνιού και του καταπληκτικού Βελανιδοπάρτι που οργάνωσε για τους φίλους του.

Κάθε τόσο έγραφα διάφορα ποιήματα. Με καταλάμβανε ένας ξαφνικός ενθουσιασμός, οπότε έτρεχα να αποτυπώσω στο χαρτί ότι

αισθανόμουν να κλωθογυρίζει στον νου μου. Δεν έτρεφα καμία ιδιαίτερη φιλοδοξία. Το να βραβευόμαι μια στο τόσο από την *Επιθεώρηση Ποίησης* ήταν το μόνο που ζητούσα. Ένα ποίημά μου που το ξαναδιάβασα πρόσφατα το βρήκα συμπαθητικό· τουλάχιστον περιλαμβάνει κάτι που ήθελα να εκφράσω. Το παραθέτω εδώ για αυτόν τον λόγο:

Πέρα στο Δάσος

Γυμνά καφέ κλαδιά, πάνω σε ουρανό γαλάζιο
 (Και Σιωπή μέσα στο δάσος),
 Φύλλα που, άνευρα, κείτονται στα πόδια σου,
 Τολμηροί καστανοί κορμοί που τη στιγμή τους καρτερούν
 (Και Σιωπή μέσα στο δάσος).
 Η Άνοιξη όμορφη σαν τη νιότη.
 Το Καλοκαίρι στη νωχελική του έρωτα αγκάλη,
 Το Φθινόπωρο με πάθος που γίνεται πόνος,
 Φύλλο, ανθός και φλόγα... μαράθηκαν όλα και χάθηκαν.

Κι η Ομορφιά – η γυμνή Ομορφιά απομένει στο δάσος!

Γυμνά καφέ κλαδιά με φόντο ένα λοξό φεγγάρι
 (Και Κάτι που σαλεύει στο δάσος),
 Φύλλα που θροΐζουν και επιστρέφουν από τους νεκρούς,
 Κλαδιά που γνέφουν πονηρά στο φως
 (Και Κάτι που βαδίζει στο δάσος).
 Ριγώντας και στρίβοντας, τα φύλλα ζωντανεύουν!
 Σταλμένα από τον θάνατο σε ξέφρενο χορό!
 Έντρομα τα δέντρα σαλεύουν και σκούζουν!
 Ένας άνεμος που φυσά, ένας λυγμός και ρίγος...

Κι ο Φόβος... ο άκρατος Φόβος ξεπροβάλλει μέσα από το δάσος!

Agatha Christie



Φόνος στον αριθμό 14

«Σε καμία περίπτωση!» απάντησε ο Τζαπ. «Και κοίτα να δεις, παιδί μου...»

Ακολούθησε ένα σύντομο κήρυγμα.

Το απογοητευμένο αλητάκι το έβαλε στα πόδια, σχολιάζοντας στα γρήγορα στους νεαρούς φίλους του:

«Που να πάρει, μου έτυχε καλοντυμένος αστυνομικός!»

Η συμμορία έγινε καπνός, ενώ τραγουδούσε:

Remember, remember

The fifth of November

Gunpowder treason and plot.

We see no reason

Why gunpowder treason

*Should ever be forgot.**

* Δημοφιλείς στίχοι που τραγουδιούνται τη Νύχτα του Γκάι Φοκς στο Ηνωμένο Βασίλειο (5 Νοεμβρίου), σε ανάμνηση της Συνωμοσίας της Πυρίτιδας (η οποία οργανώθηκε το 1605 από ομάδα καθολικών με σκοπό τη δολοφονία του βασιλιά Ιάκωβου Α΄ της Αγγλίας, με διασημότερο συνωμότη τον Άγγλο στρατιώτη Γκάι Φοκς). (Σ.τ.Μ.)

Με τον επικεφαλής επιθεωρητή ήταν και ένας μικρόσωμος ηλικιωμένος άντρας με ωσειδές κεφάλι και μεγάλο, στρατιωτικού τύπου μουστάκι, ο οποίος κρυφογελούσε.

«Très bien, Τζαπ», παρατήρησε. «Εύγε για το κήρυγμά σου! Σε συχαίρω!»

«Βρήκαμε τώρα ευκαιρία για ζητιανιά... γιατί αυτό συμβαίνει τη Νύχτα του Γκάι Φοκς!» σχολίασε ο Τζαπ.

«Ενδιαφέρουσα υστεροφημία», είπε συλλογισμένος ο Ηρακλής Πουαρό. «Τα πυροτεχνήματα ανεβαίνουν στον ουρανό, σκάνε, ενώ ο άντρας που μνημονεύουν και η πράξη του έχουν ήδη περάσει στη λήθη».

Ο αστυνομικός της Σκότλαντ Γαρντ συμφώνησε.

«Μη νομίζεις, τα περισσότερα από αυτά τα παιδιά ιδέα δεν έχουν ποιος είναι ο Γκάι Φοκς».

«Και σε λίγο καιρό, αναμφίβολα, θα βρεθούν σε σύγχυση: Αποτελεί τιμή ή περιφρόνηση η εκτόξευση πυροτεχνημάτων την 5η Νοεμβρίου; Η ανατίναξη του αγγλικού Κοινοβουλίου ήταν αμαρτία ή ευγενής πράξη;»

Ο Τζαπ χαχάνισε.

«Ορισμένοι σίγουρα θα υποστήριζαν το δεύτερο».

Οι δύο άντρες άφησαν πίσω τους την κεντρική οδό και έστριψαν σε μια σχετικά ήσυχη γειτονιά με αρχοντικά. Είχαν δειπνήσει παρέα και τώρα έκοβαν δρόμο με προορισμό το διαμέρισμα του Ηρακλή Πουαρό. Όπως περπατούσαν, μπορούσαν ακόμη να ακούσουν τον ήχο των βεγγαλικών, ενώ πότε πότε μια χρυσή βροχή καταύγαζε τον ουρανό.

«Ωραία νύχτα για φόνο», σχολίασε ο Τζαπ με επαγγελματικό ενδιαφέρον. «Ούτε που θα ακουγόταν, ας πούμε, ένας πυροβολισμός μια νύχτα σαν την αποψινή».

«Πάντα έβρισκα περίεργο που οι εγκληματίες δεν εκμεταλλεύονταν μια τέτοια ευκαιρία», είπε ο Ηρακλής Πουαρό.

«Ξέρεις, Πουαρό, είναι φορές που σχεδόν εύχομαι να διέπραττες εσύ φόνο».

«Mon cher!»

«Ναι, θα ήθελα να δω πώς θα τον έστηνες».

«Αγαπητέ μου Τζαπ, αν εγώ διέπραττα φόνο, δε θα υπήρχε περίπτωση να δεις... πώς θα τον έστηνα! Το πιθανότερο είναι ότι δε θα καταλάβαινες καν πως είχε γίνει φόνος».

Ο Τζαπ γέλασε καλοπροαίρετα και φιλικά.

«Τι ξιπασμένος διαβολάκος που είσαι, όμως...» είπε με επιείκεια.

Στις εντεκάμισι το επόμενο πρωί χτύπησε το τηλέφωνο του Ηρακλή Πουαρό.

«Παρακαλώ; Παρακαλώ;»

«Πουαρό, εσύ είσαι;»

«Oui, c'est moi».*

«Τζαπ εδώ. Θυμάσαι που επιστρέψαμε χθες βράδυ από την Μπάρντλι Γκάρντενς Μιουζ;»

«Ναι».

«Και συζητούσαμε για το πόσο εύκολο θα ήταν να πυροβολήσει κάποιος με όλη αυτή τη φασαρία με τα πυροτεχνήματα και τα βεγγαλικά;»

«Βεβαίως».

«Ε, λοιπόν, είχαμε αυτοκτονία σε σπίτι εκεί, στον αριθμό 14. Μια νεαρή χήρα... η κυρία Άλεν. Τώρα εκεί πηγαίνω. Θες να έρθεις;»

«Συγγνώμη που ρωτώ, αγαπητέ μου φίλε, αλλά πώς γίνεται κάποιος με το δικό σου υψηλό αξίωμα να ασχολείται με μια υπόθεση αυτοκτονίας;»

«Είσαι πολύ έξυπνος. Όχι, δεν ασχολούμαι. Απλώς ο ιατροδικαστής μας θεωρεί πως κάτι παράξενο έχει συμβεί. Θα έρθεις; Έχω την αίσθηση πως η παρουσία σου είναι απαραίτητη».

«Εννοείται πως θα έρθω. Στον αριθμό 14, είπες;»

«Ακριβώς».

* Ναι, εγώ είμαι. (Σ.τ.Μ.)

Ο Πουαρό έφτασε στον αριθμό 14 της Μπάρντσαλι Γκάρντενς Μιουζ σχεδόν ταυτόχρονα με ένα αυτοκίνητο στο οποίο επέβαιναν ο Τζαπ και άλλοι τρεις άντρες.

Ο αριθμός 14 ξεχώριζε γιατί είχε γίνει, προφανώς, το κέντρο του ενδιαφέροντος. Ένα μεγάλο πλήθος, αποτελούμενο από σοφέρ, τις συζύγους τους, αγόρια για θελήματα, αργόσχολους, καλοντυμένους περαστικούς και αναρίθμητα παιδιά, είχε συγκεντρωθεί μπροστά από τον αριθμό 14 και κοιτούσε συνεπαρμένο, με στόματα ανοιχτά.

Ένας ένστολος αστυφύλακας στεκόταν στο κατώφλι και έκανε ό,τι μπορούσε για να απομακρύνει τους περίεργους. Νεαροί με φωτογραφικές μηχανές βρίσκονταν σε ετοιμότητα και όρμησαν πάνω στον Τζαπ, μόλις κατέβηκε από το αυτοκίνητο.

«Δεν έχω τίποτα για την ώρα», τους είπε ο Τζαπ και τους παραμέρισε. Ένευσε στον Πουαρό. «Ήρθες, λοιπόν. Πάμε μέσα!»

Μπήκαν στο σπίτι με βήμα γοργό, η πόρτα έκλεισε πίσω τους και βρέθηκαν στριμωγμένοι στη βάση μιας σκάλας που έμοιαζε όπως οι φορητές.

Ένας άντρας πρόβαλε στο κεφαλόσκαλο, αναγνώρισε τον Τζαπ και φώναξε:

«Εδώ πάνω, κύριε!»

Ο Τζαπ και ο Πουαρό ανέβηκαν τις σκάλες.

Όταν έφτασαν, ο άντρας άνοιξε μια πόρτα στα αριστερά και βρέθηκαν σε μια μικρή κρεβατοκάμαρα.

«Σκέφτηκα ότι θα θέλατε να σας συνοψίσω τα βασικά σημεία της υπόθεσης, κύριε».

«Και πολύ σωστά σκέφτηκες, Τζέιμσον», είπε ο Τζαπ. «Τι συνέβη, λοιπόν;»

Ο βοηθός επιθεωρητής Τζέιμσον άρχισε να εξηγεί.

«Η εκλιπούσα είναι η κυρία Άλεν, κύριε. Ζούσε εδώ με μια φίλη... κάποια δεσποινίδα Πλάντερλιθ. Η δεσποινίς Πλάντερλιθ έλειπε στην επαρχία και επέστρεψε σήμερα το πρωί. Μπήκε με το κλειδί της, αλλά απόρησε που δεν ήταν κανείς στο σπίτι. Συνήθως στις

εννέα έρχεται μια γυναίκα και συγυρίζει. Πρώτα ανέβηκε στο δωμάτιό της... αυτό το δωμάτιο, δηλαδή... και ύστερα διέσχισε το πλατύσκαλο για να πάει στο δωμάτιο της φίλης της. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα. Ταρακούνησε το πόμολο, χτύπησε και φώναξε, όμως απάντηση δεν πήρε. Τελικά, ανησύχησε και τηλεφώνησε στην αστυνομία. Αυτό έγινε στις δέκα πάρα τέταρτο. Ήρθαμε αμέσως και παραβιάσαμε την πόρτα. Η κυρία Άλεν ήταν σωριασμένη στο δάπεδο με μια σφαίρα στο κεφάλι. Στο χέρι της κρατούσε ένα αυτόματο όπλο, ένα εικοσιπεντάρι Γουέμπλι, και έμοιαζε με ξεκάθαρη περίπτωση αυτοκτονίας».

«Και πού είναι τώρα η δεσποινίς Πλέντερλιθ;»

«Κάτω στο σαλόνι, κύριε. Θα έλεγα πως πρόκειται για μια πολύ ήσυχη και ικανή νεαρή κυρία. Συνετός χαρακτήρας».

«Θα της μιλήσω πάραυτα. Καλύτερα να δω τον Μπρετ τώρα».

Συνοδευόμενος από τον Πουαρό, διέσχισε το πλατύσκαλο και μπήκε στο απέναντι δωμάτιο. Ένας ψηλός ηλικιωμένος άντρας σήκωσε τα μάτια και ένευσε.

«Γεια σου, Τζαπ, χαίρομαι που ήρθες. Περίεργη υπόθεση τούτη δω».

Ο Τζαπ τον πλησίασε. Ο Ηρακλής Πουαρό σάρωσε στα γρήγορα το δωμάτιο.

Ήταν πολύ πιο μεγάλο από εκείνο που μόλις είχαν αφήσει. Είχε ένα τρίφατσο παράθυρο και, ενώ το προηγούμενο δωμάτιο ήταν αμιγώς κρεβατοκάμαρα, αυτό ήταν σίγουρα υπνοδωμάτιο καμουφλαρισμένο σε καθιστικό.

Οι τοίχοι ήταν ασημένιοι και το ταβάνι βαθυπράσινο. Οι κουρτίνες είχαν μοντέρνο σχέδιο με ασημοπράσινες αποχρώσεις. Υπήρχε ένας καναπές με γυαλιστερό σμαραγδί κάλυμμα και αναρίθμητα χρυσά και ασημένια μαξιλαράκια. Υπήρχαν ακόμη ένα παλιό γραφείο αντίκα, από καρυδιά, μια συρταριέρα, επίσης από καρυδιά, και αρκετές μοντέρνες καρέκλες από αστραφτερό χρώμιο. Σε ένα χαμηλό γυάλινο τραπεζάκι δέσποζε ένα μεγάλο σταχτοδοχείο γεμάτο αποτσίγαρο.

Ο Ηρακλής Πουαρό οσμίστηκε τον αέρα διακριτικά. Ύστερα πήγε στον Τζαπ που στεκόταν πάνω από το πτώμα και το περιεργαζόταν.

Στο δάπεδο, έχοντας προφανώς γλιστρήσει από μια από τις καρέκλες χρωμίου, κειτόταν το πτώμα μιας νεαρής γυναίκας περίπου είκοσι επτά ετών. Είχε ξανθά μαλλιά και λεπτά χαρακτηριστικά. Το πρόσωπό της ήταν ελάχιστα μακιγιαρισμένο. Ένα πρόσωπο όμορφο, μελαγχολικό, ίσως και ανεπαίσθητα ηλίθιο. Στην αριστερή πλευρά του κεφαλιού πρόβαλλε μια μάζα από πηγμένο αίμα. Τα δάχτυλα του δεξιού χεριού ήταν τυλιγμένα γύρω από ένα μικρό πιστόλι. Η γυναίκα φορούσε ένα απλό βαθυπράσινο φόρεμα με ψηλό λαιμό.

«Λοιπόν, Μπρετ, τι συμβαίνει;»

Ο Τζαπ κοιτούσε την κουλουριασμένη φιγούρα.

«Η στάση είναι σωστή», είπε ο γιατρός. «Αν είχε αυτοπυροβοληθεί, θα είχε γλιστρήσει από την καρέκλα και θα είχε μείνει σε αυτήν ακριβώς τη θέση. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη και το παράθυρο κλεισμένο από μέσα».

«Είπες ότι είναι σωστή η στάση. Τότε, τι πρόβλημα υπάρχει;»

«Ρίξε μια ματιά στο πιστόλι. Δεν το έχω αγγίξει... περιμένω να έρθουν να πάρουν δακτυλικά αποτυπώματα. Παρ' όλα αυτά, μπορείς να δεις πολύ καλά τι εννοώ».

Ο Πουαρό και ο Τζαπ γονάτισαν ταυτόχρονα και εξέτασαν το πιστόλι με προσοχή.

«Κατάλαβα τι λες», είπε ο Τζαπ και σηκώθηκε. «Είναι η καμπύλη του χεριού της. Μοιάζει να το κρατάει, αλλά η αλήθεια είναι πως δεν το κρατάει. Κάτι άλλο;»

«Πολλά. Το πιστόλι είναι στο δεξί της χέρι. Τώρα κοιτάξτε το τραύμα. Το πιστόλι είχε τοποθετηθεί κοντά στο κεφάλι, ακριβώς πάνω από το αριστερό αυτί... το αριστερό αυτί».

«Χμμ», έκανε ο Τζαπ. «Δε φαίνεται σωστό. Δε γίνεται να κρατούσε το πιστόλι και να πάτησε τη σκανδάλη από αυτή τη θέση με το δεξί της χέρι;»

«Φύσει αδύνατον, θα έλεγα. Θα μπορούσες να φέρεις το χέρι σου ένα γύρο, αλλά αμφιβάλλω αν θα μπορούσες να πυροβολήσεις».

«Άρα είναι ξεκάθαρο. Κάποιος την πυροβόλησε και προσπάθησε να το κάνει να φανεί σαν αυτοκτονία. Από την άλλη, πώς εξηγούνται η κλειδωμένη πόρτα και το παράθυρο;»

Την απάντηση έδωσε ο επιθεωρητής Τζέιμσον αυτή τη φορά.

«Το παράθυρο ήταν κλειδαμπαρωμένο, κύριε, αλλά, μολονότι η πόρτα ήταν κι αυτή κλειδωμένη, το κλειδί δεν υπάρχει πουθενά».

Ο Τζαπ ένευσε.

«Ναι, ατυχία. Όποιος το έκανε κλείδωσε την πόρτα φεύγοντας και ευχήθηκε να μην επισημάνει κανείς την απουσία του κλειδιού».

«C'est bête, ça!»* ψέλλισε ο Πουαρό.

«Ω, έλα τώρα, Πουαρό, δεν μπορείς να κρίνεις τους πάντες με βάση το δικό σου λαμπρό μυαλό! Μάλιστα, αυτού του είδους οι ασήμαντες λεπτομέρειες είναι που συνήθως παραβλέπονται. Κλειδωμένη πόρτα. Άνθρωποι μπαίνουν μέσα με τη βία. Γυναίκα εντοπίζεται νεκρή με πιστόλι στο χέρι, καθαρή περίπτωση αυτοκτονίας, κλειδώθηκε για να το κάνει με την ψυχία της. Δεν ψάχνει κανείς για κλειδιά. Η αλήθεια είναι πως κατά τύχη η δεσποινίς Πλέντε-λιθ ειδοποίησε την αστυνομία. Θα μπορούσε να είχε φωνάξει έναν δυο σοφέρ να έρθουν και να σπάσουν την πόρτα, οπότε δε θα τίθετο καν θέμα κλειδιού».

«Ναι, υποθέτω πως έχεις δίκιο», είπε ο Ηρακλής Πουαρό. «Αυτή θα ήταν η φυσική αντίδραση πολλών ανθρώπων. Η αστυνομία είναι η έσχατη λύση, έτσι δεν είναι;»

Τα μάτια του παρέμεναν καρφωμένα στο πτώμα.

«Υπάρχει κάτι που σου κάνει εντύπωση;» τον ρώτησε ο Τζαπ.

Το ερώτημα ήταν αυθόρμητο, αλλά το βλέμμα του ήταν κοφτερό και διαπεραστικό.

Ο Ηρακλής Πουαρό κούνησε αργά το κεφάλι.

* Πόσο ανόητο! (Σ.τ.Μ.)

«Κοιτούσα το ρολόι χειρός της κοπέλας».

Έσκυψε από πάνω και το ψηλάφισε με το ακροδάχτυλό του. Ήταν ένα λεπτεπίλεπτο κόσμημα με μαύρο μουaré λουράκι γύρω από τον καρπό του χεριού που κρατούσε το πιστόλι.

«Εξαιρετικό κομμάτι», παρατήρησε ο Τζαπ. «Πρέπει να ήταν πανάκριβο!» Έγειρε το κεφάλι στο πλάι και κοίταξε απορημένος τον Πουαρό. «Σου λέει κάτι αυτό, ίσως;»

«Ναι, δεν αποκλείεται».

Ο Πουαρό πλησίασε το σεκρετέρ. Ήταν από αυτά με το συρόμενο κάλυμμα. Ήταν κομψό και ταίριαζε με το υπόλοιπο ντεκόρ.

Ένα κάπως ογκώδες μελανοδοχείο δέσποζε στο κέντρο και μπροστά του μια θήκη με στυπόχαρτα από πράσινο βερνίκι. Στα αριστερά του στυπόχαρτου υπήρχε ένα σμαραγδένιο γυάλινο κονδυλοδοχείο που περιείχε μια ασημένια θήκη πέννας – μια ράβδο από πράσινο βουλοκέρι, ένα μολύβι και δύο σφραγίδες. Στα δεξιά του στυπόχαρτου ήταν τοποθετημένο ένα φορητό ημερολόγιο που έδειχνε τη μέρα της εβδομάδας, την ημερομηνία και τον μήνα. Υπήρχε και ένα μικρό γυάλινο ποτήρι μέσα στο οποίο στεκόταν μια φανταχτερή πράσινη πένα από φτερό. Η πένα αυτή τράβηξε την προσοχή του Πουαρό. Την έβγαλε και την περιεργάστηκε, όμως ήταν στεγνή. Προφανώς ήταν διακοσμητική, τίποτα περισσότερο. Η ασημένια θήκη της πέννας με το μελάνι στη μύτη ήταν αυτή που είχε χρησιμοποιηθεί. Τα μάτια του στάθηκαν στο ημερολόγιο.

«Τρίτη 5 Νοεμβρίου», είπε ο Τζαπ. «Χθες. Όπως είναι το σωστό». Απευθύνθηκε στον Μπρετ.

«Ποια είναι η ώρα θανάτου της;»

«Πέθανε στις έντεκα και τριάντα τρία χθες το βράδυ», είπε αμέσως ο Μπρετ.

Ύστερα χαμογέλασε πλατιά, όταν αντίκρισε το έκπληκτο βλέμμα του Τζαπ.

«Συγγνώμη, παλιόφιλε», είπε. «Από καιρό ήθελα να μιλήσω όπως εκείνοι οι υπεργιατροί της μυθοπλασίας! Η αλήθεια είναι πως μόνο για το έντεκα είμαι σίγουρος, συν πλην μία ώρα, βεβαίως».

«Α, νόμιζα πως το ρολόι χειρός ίσως είχε σταματήσει... ή κάτι τέτοιο».

«Βεβαίως και έχει σταματήσει, αλλά στις τέσσερις και τέταρτο».

«Να υποθέσω πως δε θα μπορούσε να έχει σκοτωθεί στις τέσσερις και τέταρτο...»

«Αυτό μπορείς να το βγάλεις από το μυαλό σου».

Ο Πουαρό σήκωσε το κάλυμμα του στυπόχαρτου.

«Καλή ιδέα», σχολίασε ο Τζαπ. «Αλλά ατυχής».

Το στυπόχαρτο ήταν ένα αθώο λευκό απορροφητικό χαρτί. Ο Πουαρό γύρισε τα φύλλα του, αλλά ήταν όλα πανομοιότυπα.

Έστρεψε την προσοχή του στον κάλαθο των ακρήστων.

Περιείχε δυο τρεις σκισμένες επιστολές και διαφημιστικά. Ήταν σκισμένα μόνο μία φορά και τα κομμάτια τους μπορούσαν εύκολα να ενωθούν ξανά. Μια έκκληση για οικονομική συνεισφορά από κάποιον σύλλογο πρόνοιας βετεράνων, μια πρόσκληση σε κοκτέιλ πάρτι στις 3 Νοεμβρίου, ένα ραντεβού με μοδίστρα. Τα διαφημιστικά ήταν ενημέρωση για τις εκπτώσεις σε κατάστημα γουναρικών και ένας κατάλογος πολυκαταστήματος.

«Δεν υπάρχει τίποτα εδώ», είπε ο Τζαπ.

«Κι όμως είναι παράξενο...» σχολίασε ο Πουαρό.

«Εννοείς ότι συνήθως αφήνουν σημείωμα σε περίπτωση αυτοκτονίας;»

«Ακριβώς».

«Άλλη μια απόδειξη ότι δεν πρόκειται για αυτοκτονία».

Απομακρύνθηκε.

«Θα βάλω τους άντρες μου να πιάσουν δουλειά. Καλύτερα να κατέβουμε και να ανακρίνουμε τη δεσποινίδα Πλέντερλιθ. Έρχεσαι, Πουαρό;»

Το σεκρετέρ και τα ραντεβού φαίνεται πως είχαν συναρπάσει τον Πουαρό.

Βγήκε από το δωμάτιο, όμως στην πόρτα κοντοστάθηκε και τα μάτια του γύρισαν και κοίταξαν ξανά τη φανταχτερή σμαραγδένια πένα από φτερό.

Στη βάση της στενής σκάλας μια πόρτα άνοιγε σε ένα ευρύχωρο σαλόνι – στην πραγματικότητα, στον χώρο αυτό υπήρχαν κάποτε στάβλοι των οποίων η χρήση είχε αλλάξει. Οι τοίχοι του ήταν περασμένοι με τραχύ επίχρισμα και διακοσμημένοι με γκραβούρες και ξυλόγλυπτα, και στο κέντρο υπήρχαν δύο άτομα.

Μια μελαχρινή, σοβαρή νεαρή γυναίκα, είκοσι επτά ή είκοσι οκτώ ετών, καθόταν σε μια πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι, με το χέρι της απλωμένο προς τη φωτιά. Αντίκρου της, μια ηλικιωμένη ευτραφής κυρία, που κρατούσε μια τσάντα με κορδόνια, μιλούσε ξέπνοη, όταν οι δύο άντρες μπήκαν στο δωμάτιο.

«...κι όπως έλεγα, δεσποινίς, σοκαρίστηκα τόσο πολύ, που παραλίγο να σωριαστώ επιτόπου. Και να σκεφτεί κανείς πως από όλα τα πρωινά, σήμερα βρήκε να...»

Η νεαρή γυναίκα τη διέκοψε απότομα.

«Αρκετά, κυρία Πιρς. Αυτοί οι κύριοι είναι αστυνομικοί, νομίζω».

«Η δεσποινίς Πλέντερλιθ;» ρώτησε ο Τζαπ πηγαίνοντας προς το μέρος της.

Η κοπέλα ένευσε.

«Αυτοπροσώπως. Από δω η κυρία Πιρς, που εργάζεται σε εμάς κάθε μέρα».

Η ασυγκράτητη κυρία Πιρς έπιασε πάλι τη λογοδιάρροια.

«Όπως έλεγα και στη δεσποινίδα Πλέντερλιθ, και να σκεφτεί κανείς πως από όλα τα πρωινά, σήμερα βρήκε να γίνει, που η αδελφή μου, η Λουίζα Μοντ, είχε πρόβλημα κι εγώ ήμουν η μόνη εύκαιρη και, όπως λένε, το αίμα νερό δε γίνεται, και δε φαντάστηκα ότι θα πείραζε την κυρία Άλεν, αν και ποτέ δεν απογοητεύω τις κυρίες μου...»

Ο Τζαπ τη διέκοψε με τρόπο.

«Όπως τα λέτε, κυρία Πιρς. Τώρα ίσως θα ήταν καλύτερο να πηγαίνατε στην κουζίνα με τον επιθεωρητή Τζέιμσον και να του δίνετε μια σύντομη κατάθεση».

Αφού ξεφορτώθηκε τη λαλίστατη κυρία Πιρς, η οποία αποχώρησε με τον Τζέιμσον ενώ η γλώσσα της πήγαινε ροδάνι, ο Τζαπ επικέντρωσε όλη του την προσοχή πάλι στην κοπέλα.

«Είμαι ο επικεφαλής επιθεωρητής Τζαπ. Λοιπόν, δεσποινίς Πλέντερλιθ, θα ήθελα να μάθω όλα όσα μπορείτε να μου πείτε γ' αυτή την υπόθεση».

«Βεβαίως. Από πού να αρχίσω;»

Η αυτοκυριαρχία της ήταν αξιοθαύμαστη. Δεν εμφάνιζε κανένα σημάδι θλίψης ή σοκ, μόνο μια σχεδόν αφύσικη ψυχραιμία.

«Τι ώρα φτάσατε το πρωί;»

«Πρέπει να ήταν λίγο πριν από τις δέκα και μισή. Η κυρία Πιρς, η παλιοψεύτρα, δεν ήταν εδώ, βρήκα...»

«Συμβαίνει συχνά αυτό;»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ ανασήκωσε τους ώμους.

«Περίπου δύο φορές την εβδομάδα έρχεται στις δώδεκα... ή και καθόλου. Υποτίθεται πως πρέπει να είναι εδώ από τις εννιά. Στην πραγματικότητα, όμως, δύο φορές την εβδομάδα είτε την πιάνει η παραξενιά της, όπως λέω εγώ, είτε αρρωσταίνει κάποιο μέλος της οικογένειάς της. Έτσι είναι, όμως, όλες αυτές οι καθαρίστριες... σε απογοτεύουν ξανά και ξανά. Δεν είναι από τις χειρότερες, πάντως».

«Την έχετε καιρό;»

«Λίγο περισσότερο από έναν μήνα. Η τελευταία σούφρωνε διάφορα».

«Σας παρακαλώ, δεσποινίς Πλέντερλιθ, συνεχίστε».

«Πλήρωσα το ταξί, πήρα τη βαλίτσα μου, μπήκα, κοίταξα τριγύρω για την κυρία Π., δεν την είδα και ανέβηκα στο δωμάτιό μου. Συγύρισα λίγο κι ύστερα θέλησα να πάω να δω την Μπάρμπαρα – την κυρία Άλεν –, αλλά η πόρτα της ήταν κλειδωμένη. Ταρακούνησα το πόμολο και χτύπησα, μα απάντηση δεν πήρα. Κατέβηκα και ειδοποίησα την αστυνομία».

«Pardon!» Ο Πουαρό μπήκε στη συζήτηση θέτοντας ένα γρήγορο, κίριο ερώτημα. «Και δε σας πέρασε από το μυαλό να επιχειρήσετε να γκρεμίσετε την πόρτα, με τη βοήθεια, ας πούμε, κάποιου σοφέρ της γειτονιάς;»

«Όχι, δε νομίζω πως σκέφτηκα κάτι τέτοιο. Αν κάτι δεν πήγαινε καλά, θεώρησα ότι η πιο σωστή επιλογή ήταν η αστυνομία».

«Άρα σκεφτήκατε... με συγχωρείτε, μαντζαζέλ, πως κάτι δεν πήγαινε καλά;»

«Φυσικά».

«Επειδή δε σας άνοιγε την πόρτα; Μπορεί να κοιμόταν ή κάτι τέτοιο...»

«Δεν κοιμόταν τη μέρα».

Η απάντηση ήρθε κοφτή.

«Δε θα μπορούσε να είχε φύγει και να είχε κλειδώσει την πόρτα της φεύγοντας;»

«Για ποιο λόγο να την κλειδώσει; Όπως και να 'χει, θα μου είχε αφήσει σημείωμα».

«Και δε σας άφησε; Σημείωμα, εννοώ. Είστε απολύτως βέβαιη;»

«Φυσικά και είμαι. Θα το είχα δει από την πρώτη στιγμή».

«Δε δοκιμάσατε να κοιτάξετε από την κλειδαρότρυπα, δεσποινίς Πλέντερλιθ;» ρώτησε ο Τζαπ.

«Όχι», είπε η Τζέιν Πλέντερλιθ συλλογισμένη. «Ούτε που μου πέρασε από τον νου. Παρ' όλα αυτά, πώς θα μπορούσα να είχα δει κάτι; Το κλειδί δεν ήταν στην κλειδαρότρυπα;»

Τα απορημένα, αθώα, ορθάνοιχτα μάτια της έσμιξαν με του Τζαπ. Ο Πουαρό ξαφνικά χαμογέλασε από μέσα του.

«Φυσικά και πράξατε σωστά, δεσποινίς Πλέντερλιθ», είπε ο Τζαπ. «Υποθέτω δεν υπήρχε λόγος να πιστέψετε πως η φίλη σας θα αυτοκτονούσε...»

«Α, όχι».

«Δε σας είχε φανεί ταραγμένη... ή κάπως στενοχωρημένη;»

Ακολούθησε παύση. Μια παύση αισθητή προτού ξαναπάρει τον λόγο η νεαρή γυναίκα για να απαντήσει.

«Όχι».

«Γνωρίζατε πως είχε όπλο στην κατοχή της;»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ ένευσε.

«Ναι, το είχε στην Ινδία. Πάντα το φύλαγε στο συρτάρι στο δωμάτιό της».

«Μάλιστα. Και είχε άδεια οπλοχρησίας;»

«Έτσι νομίζω. Δεν ξέρω σίγουρα».

«Λοιπόν, δεσποινίς Πλέντερλιθ, πείτε όσα ξέρετε για την κυρία Άλεν, πόσο καιρό τη γνωρίζετε, πού βρίσκονται οι συγγενείς της... τα πάντα».

Η Τζέιν Πλέντερλιθ ένευσε.

«Γνωρίζω την Μπάρμπαρα τα τελευταία πέντε χρόνια. Τη συνάντησα πρώτη φορά σε ένα ταξίδι στο εξωτερικό... στην Αίγυπτο, για να είμαι ακριβής. Επέστρεφε από την Ινδία. Βρισκόμουν στη Βρετανική Σχολή στην Αθήνα για ένα διάστημα και πήγα για μερικές εβδομάδες στην Αίγυπτο προτού γυρίσω σπίτι. Ήμασταν και οι δύο σε μια κρουαζιέρα στον Νείλο. Γίναμε φίλες, αποφασίσαμε πως συμπαθούσαμε η μία την άλλη. Την περίοδο εκείνη έψαχνα συγκάτοικο για ένα διαμέρισμα ή ένα μικρό σπίτι. Η Μπάρμπαρα δεν είχε κανέναν στον κόσμο. Σκεφτήκαμε ότι θα τα πηγαίναμε καλά».

«Και όντως τα πήγατε καλά;» ρώτησε ο Πουαρό.

«Εξαιρετικά καλά. Είχαμε και οι δύο τους φίλους μας... η Μπάρμπαρα ήταν πιο κοινωνική, είχε περισσότερες παρέες, οι δικοί μου φίλοι ήταν του καλλιτεχνικού κυκλώματος περισσότερο. Ίσως αυτό συνέβαλλε στην εύκολη συγκατοίκησή μας».

Ο Πουαρό ένευσε. Ο Τζαπ συνέχισε.

«Τι ξέρετε για την οικογένεια της κυρίας Άλεν και τη ζωή της πριν από τη γνωριμία σας;»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ ανασήκωσε τους ώμους.

«Όχι πολλά, για να πω την αλήθεια. Το πατρικό της ήταν Άρμιτατζ, αν δεν κάνω λάθος;»

«Ο σύζυγός της;»

«Δε θεωρώ ότι ήταν κάτι ιδιαίτερο. Νομίζω πως έπινε. Και πρέπει να απεβίωσε ένα με δύο χρόνια μετά τον γάμο τους. Υπήρχε κι ένα παιδί, ένα κοριτσάκι, που πέθανε τριών ετών. Η Μπάρμπαρα δεν πολυμιλούσε για τον σύζυγό της. Νομίζω πως παντρεύτηκαν στην Ινδία, όταν η Μπάρμπαρα ήταν δεκαεπτά ετών. Ύστερα μετακόμισαν στο Βόρννεο ή σε κάποιο άλλο μέρος στην

άκρη του κόσμου, εκεί όπου στέλνουν τους ανεπρόκοπους... αλλά επειδή προφανώς ήταν ένα θέμα που την πονούσε πολύ, δεν της το ανέφερα».

«Γνωρίζετε αν η κυρία Άλεν αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες;»

«Όχι, είμαι σίγουρη γι' αυτό».

«Δε χρωστούσε ή κάτι τέτοιο;»

«Α, όχι! Δεν είχε τέτοια προβλήματα, είμαι σίγουρη».

«Τώρα ερχόμαστε σε ένα άλλο ερώτημα που είμαι υποχρεωμένος να θέσω, και ελπίζω να μη σας αναστατώσω, δεσποινίς Πλέντερλιθ. Η κυρία Άλεν είχε κάποιον ξεχωριστό φίλο ή φίλους;»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ απάντησε ψυχρά:

«Κοιτάξτε, ήταν αρραβωνιασμένα, ετοιμαζόταν να παντρευτεί, αν αυτό απαντά στο ερώτημά σας».

«Πώς λέγεται ο αρραβωνιαστικός της;»

«Τσαρλς Λάβερτον-Γουέστ. Είναι βουλευτής του Χάμσαϊρ».

«Τον γνώριζε καιρό;»

«Πάνω από έναν χρόνο».

«Και πόσο καιρό ήταν αρραβωνιασμένοι;»

«Δύο... όχι... κοντά τρεις μήνες».

«Και, απ' όσο είστε σε θέση να γνωρίζετε, υπήρξε κάποιος καβγάς ανάμεσά τους;»

Η δεσποινίς Πλέντερλιθ κούνησε το κεφάλι.

«Όχι. Και θα μου έκανε εντύπωση, αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Η Μπάρμπαρα δεν ήταν από τα άτομα που τσακώνονται».

«Πότε ήταν η τελευταία φορά που είδατε την κυρία Άλεν;»

«Την περασμένη Παρασκευή, λίγο προτού φύγω για το Σαββατοκύριακο».

«Η κυρία Άλεν θα έμενε στην πόλη;»

«Ναι. Θα έβγαινε με τον αρραβωνιαστικό της την Κυριακή, νομίζω».

«Κι εσείς πού περάσατε το Σαββατοκύριακο;»

«Στο Λέιντελς Χολ, στο Λέιντελς του Έσεξ».

«Και το όνομα των ατόμων στο σπίτι των οποίων καταλύσατε;»

«Κύριος και κυρία Μπέντινκ».

«Και φύγατε από εκεί μόλις σήμερα το πρωί;»

«Μάλιστα».

«Πρέπει να αναχωρήσατε πολύ νωρίς...»

«Με έφερε ως το κέντρο ο κύριος Μπέντινκ με το αυτοκίνητό του. Ξεκινά νωρίς γιατί πρέπει να βρίσκεται στην πόλη ως τις δέκα».

«Κατάλαβα».

Ο Τζαπ ένευσε με κατανόηση. Οι απαντήσεις της δεσποινίδος Πλέντερλιθ ήταν όλες ξεκάθαρες και πειστικές.

Ήταν η σειρά του Πουαρό να θέσει ερωτήματα.

«Ποια είναι η άποψή σας για τον κύριο Λάβερτον-Γουέστ;»

Η κοπέλα ανασήκωσε τους ώμους.

«Έχει καμιά σημασία;»

«Όχι, δεν έχει, εντούτοις θα ήθελα τη γνώμη σας».

«Δεν ξέρω αν έχω σχηματίσει άποψη για τον κύριο αυτόν. Είναι νέος... τριάντα ενός τριάντα δύο ετών, όχι παραπάνω... φιλόδοξος... δεινός ρήτορας... θέλει να γίνει κάποιος σημαντικός».

«Αυτά είναι τα θετικά του. Τα αρνητικά του;»

«Κοιτάξτε». Η δεσποινίς Πλέντερλιθ το σκέφτηκε λίγο. «Κατά την άποψή μου, είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος... οι ιδέες του δεν έχουν τίποτα ιδιαίτερο, ενώ είναι και ελαφρώς ξιπασμένος».

«Άρα, δε μιλάμε για πολύ σοβαρά ελαττώματα, δεσποινίς», είπε ο Πουαρό χαμογελώντας.

«Έτσι λέτε;»

Ο τόνος της ήταν ελαφρά ειρωνικός.

«Μπορεί για εσάς να είναι».

Την παρατηρούσε· είδε το κάπως ταραγμένο βλέμμα της· επέμεινε.

«Αλλά για την κυρία Άλεν... όχι, εκείνη δε θα τα πρόσεχε».

«Έχετε απόλυτο δίκιο. Για την Μπάρμπαρα ήταν υπέροχος ακριβώς όπως ήταν».

«Συμπαθούσατε τη φίλη σας;» ρώτησε ο Πουαρό προσεκτικά.

Πρόσεξε το χέρι που πίεσε το γόνατό της, το σφίξιμο του σαγονιού, αν και η απάντηση ήρθε ψυχρή, χωρίς καθόλου συναίσθημα.

«Έχετε δίκιο. Τη συμπαθούσα».

«Και κάτι ακόμη, δεσποινίς Πλέντερλιθ», είπε ο Τζαπ. «Μήπως είχε συμβεί κάποιος διαπληκτισμός ανάμεσα σε εσάς και σε εκείνη; Μήπως είχε υπάρξει κάποια διαφωνία;»

«Τίποτα από αυτά».

«Ούτε καν για το θέμα του αρραβώνα;»

«Εννοείται πως όχι. Χαιρόμουν για τη χαρά της».

Ακολούθησε μια πολύ μικρή παύση. Ύστερα μίλησε ο Τζαπ.

«Απ' ό,τι είστε σε θέση να γνωρίζετε, η κυρία Άλεν είχε καθόλου εχθρούς;»

Αυτή τη φορά μεσολάβησε ένα ξεκάθαρο κενό προτού απαντήσει η Τζέιν Πλέντερλιθ. Και όταν μίλησε, ο τόνος της ήταν ελαφρώς διαφορετικός.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε λέγοντας *εχθρούς*...»

«Κάποιον που, για παράδειγμα, θα ωφελούσε ο θάνατός της;»

«Α, όχι, κάτι τέτοιο θα ήταν αστείο. Το εισόδημά της, άλλωστε, ήταν πολύ μικρό».

«Και ποιος κληρονομεί αυτό το εισόδημα;»

Η φωνή της Τζέιν Πλέντερλιθ ακούστηκε κάπως σαστισμένη:

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω. Δε θα με εξέπληττε, αν γνώριζα. Αν έχει κάνει διαθήκη, εννοώ».

«Άλλου είδους εχθρούς;» Ο Τζαπ πέρασε ανεπαίσθητα σε μια άλλη άποψη του ίδιου θέματος. «Άτομα που της κρατούσαν κακία;»

«Δε νομίζω ότι υπήρχε κάποιος που της κρατούσε κακία. Ήταν πολύ τρυφερό πλάσμα, ήθελε να τους ευχαριστεί όλους. Ήταν πολύ γλυκός, αγαπητός χαρακτήρας».

Για πρώτη φορά η σκληρή, ψύχραιμη φωνή της έσπασε λίγο. Ο Πουαρό ένευσε απαλά.

«Οπότε συνοψίζω», είπε ο Τζαπ. «Η κυρία Άλεν ήταν ευδιάθετη τον τελευταίο καιρό, δεν αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες,

είχε αρραβωνιαστεί και ένιωθε ευτυχισμένη. Για τίποτα στον κόσμο δε θα αυτοκτονούσε. Τα λέω καλά;»

Ακολούθησε μια μικρή παύση προτού απαντήσει η Τζέιν.

«Ναι».

Ο Τζαπ σηκώθηκε.

«Συγγνώμη, πρέπει να μιλήσω με τον επιθεωρητή Τζέιμσον», είπε και βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Ηρακλής Πουαρό έμεινε τρετά με την Τζέιν Πλέντερλιθ.

Για μερικά λεπτά επικράτησε σιωπή.

Η Τζέιν Πλέντερλιθ περιεργάστηκε στα γρήγορα τον μικρόσωμο άντρα, στη συνέχεια, όμως, κοίταξε ευθεία μπροστά και δε μιλούσε. Κι όμως, το γεγονός ότι αντιλαμβανόταν την παρουσία του εκδηλωνόταν μέσα από μια κάποια νευρικήτητα που επιδείκνυε. Το σώμα της ήταν ασάλευτο αλλά όχι χαλαρό. Όταν επιτέλους ο Πουαρό έσπασε τη σιωπή, ο ήχος και μόνο της φωνής του σαν να την ανακούφισε. Με ευχάριστη, φιλική φωνή έκανε μια ερώτηση:

«Πότε ανάψατε τη φωτιά, δεσποινίς;»

«Τη φωτιά;» Η φωνή της ακουγόταν αβέβαιη και μάλλον αφηρημένη. «Α, με το που έφτασα σήμερα το πρωί».

«Προτού ανέβετε επάνω ή μετά;»

«Προτού».

«Κατάλαβα. Ναι, φυσικά... Και ήταν ήδη έτοιμη ή την ετοιμάσατε εσείς;»

«Έτοιμη ήταν. Εγώ απλώς την άναψα».

Υπήρχε ανυπομονησία στη φωνή της. Προφανώς υποπτευόταν ότι ο Πουαρό ήθελε να ανοίξει συζήτηση. Ίσως αυτό να έκανε. Όπως και να 'χε, συνέχισε σε ήπιο τόνο.

«Η φίλη σας, όμως... στο δωμάτιό της πρόσεξα ότι είχε μόνο σόμπα αερίου...»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ απάντησε μηχανικά.

«Αυτό είναι το μόνο τζάκι που έχουμε, στο υπόλοιπο σπίτι υπάρχουν σόμπες αερίου».

«Με αέριο μαγειρεύετε;»

«Όπως όλοι πλέον».

«Πράγματι. Πιο οικονομική λύση».

Η στιχομυθία ανάμεσά τους έσβησε. Η Τζέιν Πλέντερλιθ χτυπούσε ρυθμικά το δάπεδο με το παπούτσι της. Ύστερα, είπε απότομα:

«Εκείνος ο άντρας... ο επιθεωρητής Τζαπ... θεωρείται έξιπνος;»

«Είναι άνθρωπος λογικός. Και αξιοσέβαστος. Εργάζεται σκληρά και με προσοχή και δεν του ξεφεύγει σχεδόν τίποτα».

«Αναρωτιέμαι...» είπε η νεαρή γυναίκα.

Ο Πουαρό την παρατήρησε. Τα μάτια του έδειχναν καταπράσινα κάτω από τη λάμψη της φωτιάς.

«Σας σόκαρε πολύ ο θάνατος της φίλης σας;»

«Φοβερά».

Μιλούσε με κοφτή ειλικρίνεια.

«Δεν τον περιμένατε, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά και όχι».

«Γι' αυτό στην αρχή ίσως σας φάνηκε απίστευτος, ότι δε θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο;»

Ο ήπιος, συμπονετικός τόνος της φωνής του σαν να γκρέμιζε τις άμυνες της Τζέιν Πλέντερλιθ. Απάντησε ανυπόμονα, φυσικά, χωρίς ψυχρότητα.

«Αυτό ακριβώς. Ακόμη κι αν η Μπάρμπαρα όντως αυτοκτόνησε, δεν το χωράει ο νους μου ότι αυτοκτόνησε έτσι».

«Παρ' όλα αυτά, είχε πιστόλι στην κατοχή της;»

Η Τζέιν Πλέντερλιθ έκανε μια χειρονομία ανυπομονησίας.

«Ναι, αλλά το συγκεκριμένο πιστόλι ήταν... ένα απομεινάρι του παρελθόντος. Είχε βρεθεί σε δύσκολα μέρη. Το είχε από συνήθεια, όχι για κάποιον άλλο λόγο. Είμαι σίγουρη γι' αυτό».

«Α! Και πώς είστε τόσο σίγουρη;»

«Από αυτά που έλεγε».

«Δηλαδή;»

Η φωνή του ήταν απαλή και φιλική. Την καθοδηγούσε διακριτικά.

«Κοιτάzte. Ας πούμε, μια φορά συζητούσαμε περί αυτοκτονίας και είχε πει ότι ο ευκολότερος τρόπος ήταν να ανάψεις το γκάζι, να σφραγίσεις όλες τις χαραμάδες και να πέσεις στο κρεβάτι. Της απάντησα πως το θεωρούσα αδύνατο... να είσαι δηλαδή ξαπλωμένος και να περιμένεις. Είπα πως θα προτιμούσα να αυτοπυροβοληθώ. Κι εκείνη διαφώνησε, δε θα μπορούσε ποτέ να αυτοπυροβοληθεί. Θα φοβόταν μήπως και δεν εκπυρσοκροτήσει το όπλο και, τέλος πάντων, είπε πως απεχθανόταν τον κρότο που έκανε».

«Κατάλαβα», σχολίασε ο Πουαρό. «Όπως είπατε κι εσείς, είναι περίεργο. Γιατί, όπως μόλις αναφέρατε, στο δωμάτιό της υπήρχε σόμπα αερίου».

Η Τζέιν Πλέντερλιθ τον κοίταξε κάπως σαστισμένη.

«Ναι, πράγματι... Δεν καταλαβαίνω... όχι, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν το έκανε έτσι».

«Πράγματι, φαντάζει... παράξενο. Και πάντως όχι φυσιολογικό».

«Τίποτα απ' όλα αυτά δε φαντάζει φυσιολογικό. Ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω ότι αυτοκτόνησε. Υποθέτω ότι μιλάμε για αυτοκτονία, σωστά;»

«Κοιτάzte, υπάρχει και μια άλλη πιθανότητα».

«Τι εννοείτε;»

Ο Πουαρό την κοίταξε ίσια μέσα στα μάτια.

«Θα μπορούσε να είναι... φόνος».

«Αχ, όχι!» Η Τζέιν Πλέντερλιθ τραβήχτηκε προς τα πίσω. «Όχι! Τι φριχτή υποψία!»

«Φριχτή, ίσως, αλλά όχι και τόσο αδύνατη, έτσι δεν είναι;»

«Μα, η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα. Το ίδιο και το παράθυρο».

«Η πόρτα ήταν κλειδωμένη, ναι. Αλλά δεν ξέρουμε αν ήταν κλειδωμένη απέξω ή από μέσα. Βλέπετε, λείπει το κλειδί».

«Μα τότε... αν λείπει...» Έκανε μια μικρή παύση. «Τότε θα την κλειδώσαν απέξω. Διαφορετικά, κάπου θα υπάρχει στο δωμάτιο».

«Δεν αποκλείεται να είναι μέσα. Το δωμάτιο δεν έχει ερευνηθεί

σχολαστικά ακόμη, αν θυμάστε. Ή μπορεί να το πέταξαν από το παράθυρο και κάποιος να το πήρε».

«Φόνος!» είπε η Τζέιν Πλέντερλιθ. Στοχάστηκε την πιθανότητα, το έξυπνο μελαψό πρόσωπό της σαν να είχε εντοπίσει κάποιο ίχνος. «Δεν αποκλείεται να έχετε δίκιο».

«Αν ήταν φόνος, όμως, θα έπρεπε να υπάρχει κίνητρο. Εσείς γνωρίζετε κάποιο κίνητρο, δεσποινίς;»

Κούνησε αργά το κεφάλι της. Κι όμως, παρά την άρνησή της, ο Πουαρό πάλι είχε την αίσθηση πως η Τζέιν Πλέντερλιθ κάτι έκρυβε. Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Τζαπ.

Ο Πουαρό σκώθηκε.

«Έλεγα στη δεσποινίδα Πλέντερλιθ», είπε, «πως ο θάνατος της φίλης της μπορεί να μην ήταν αυτοκτονία».

Ο Τζαπ φάνηκε για μια στιγμή απογοητευμένος. Έριξε μια επικριτική ματιά στον Πουαρό.

«Είναι λίγο νωρίς να αποφανθούμε οριστικά», σχολίασε. «Πάντα λαμβάνουμε υπόψη όλες τις πιθανότητες, όπως καταλαβαίνετε. Και για την ώρα δεν έχουμε κάτι περισσότερο να πούμε».

«Καταλαβαίνω», απάντησε χαμηλόφωνα η Τζέιν Πλέντερλιθ.

Ο Τζαπ την πλησίασε.

«Και τώρα, δεσποινίς Πλέντερλιθ, μια ερώτηση: Μήπως το έχετε ξαναδεί αυτό;»

Άπλωσε το χέρι προς το μέρος της. Στην παλάμη του κρατούσε ένα μικρό οβάλ αντικείμενο από βαθυγάλανο σμάλτο.

Η Τζέιν Πλέντερλιθ κούνησε το κεφάλι της.

«Όχι, ποτέ».

«Δεν είναι δικό σας ή της κυρίας Άλεν;»

«Όχι. Δεν είναι από αυτά που συνήθως φοράμε εμείς οι γυναίκες, σωστά;»

«Α! Συνεπώς το αναγνωρίζετε;»

«Μα, δεν είναι προφανές; Πρόκειται για μισό ανδρικό μανικετόκουμπο».

Η κοπέλα έχει υπερβολικά μεγάλη ιδέα για τον εαυτό της», διαμαρτυρήθηκε ο Τζαπ.

Οι δύο άντρες βρίσκονταν πάλι στο δωμάτιο της κυρίας Άλεν. Το πτώμα είχε φωτογραφηθεί και απομακρυνθεί και ο υπεύθυνος για τα δακτυλικά αποτυπώματα είχε ολοκληρώσει το έργο του και είχε αναχωρήσει.

«Θα σε συμβούλευα να μην την υποτιμήσεις», συμφώνησε ο Πουαρό. «Γιατί σε καμία περίπτωση δεν είναι ανόητη. Αντιθέτως, πρόκειται για μία ιδιαίτερος έξυπνη και ικανή γυναίκα».

«Λες να το έκανε αυτή;» ρώτησε ο Τζαπ και τα μάτια του σπίθισαν από ελπίδα. «Γιατί δεν αποκλείεται, ξέρεις. Θα πρέπει να ελέγξουμε το άλλοθί της. Ίσως να τσακώθηκαν για τον νεαρό... αυτόν τον εκκολαπτόμενο βουλευτή. Νομίζω πως ήταν υπερβολικά δηκτική σχετικά με αυτόν! Κάτι μου βρομάει εδώ πέρα. Σαν να του είχε φερθεί καλά κι εκείνος να την απέρριψε. Είναι από αυτές που θα ξέκαναν όποιον ήθελαν, χωρίς καν να χάσουν την ψυχραιμία τους. Ναι, θα πρέπει να ελέγξουμε εξονυχιστικά το άλλοθί της. Τα ήξερε όλα απέξω κι ανακατωτά και το Έσεξ δεν απέχει και πολύ. Τρένα πάνε κι έρχονται όλη την ώρα. Ή θα μπορούσε να έχει χρησιμοποιήσει ένα γρήγορο αυτοκίνητο. Θα άξιζε τον κόπο να μάθουμε αν, για παράδειγμα, έπεσε να κοιμηθεί με πονοκέφαλο χθες βράδυ».

«Δίκιο έχεις», συμφώνησε ο Πουαρό.

«Όπως και να 'χει», συνέχισε ο Τζαπ, «κάτι μας κρύβει. Τι λες; Δεν το ένιωσες κι εσύ; Αυτή η κοπέλα κάτι ξέρει».

Ο Πουαρό ένευσε συλλογισμένος.

«Ναι, ήταν προφανές».

«Κι αυτή είναι πάντα η δυσκολία σε τέτοιες υποθέσεις», παραπονέθηκε ο Τζαπ. «Ο κόσμος δε λέει κουβέντα... μερικές φορές επειδή έχουν τα πιο ευγενή κίνητρα».

«Γι' αυτό και δεν μπορούμε να τους κατηγορήσουμε, αγαππητέ φίλε».

«Όχι, μόνο που έτσι κάνουν πιο δύσκολη τη δουλειά μας», γκρίνιαξε ο Τζαπ.

«Απλώς σου δίνουν τη δυνατότητα να ξεδιπλώσεις πλήρως την ευφυΐα σου». Ο Πουαρό τον παρηγόρησε. «Επί τη ευκαιρία, τι έγινε με τα δακτυλικά αποτυπώματα;»

«Κοίτα, σίγουρα είναι φόνος. Το πιστόλι δεν είχε αποτυπώματα. Το είχαν καθαρίσει προτού το τοποθετήσουν στο χέρι της. Ακόμη κι αν κατάφερνε να στρίψει το χέρι της πάνω από το κεφάλι της με κάποιου είδους αξιοθαύμαστο ακροβατικό, δε θα μπορούσε να πατήσει τη σκανδάλη χωρίς να το κρατήσει και δε θα μπορούσε να το σκουπίσει μετά τον θάνατό της».

«Όχι, όχι, είναι ξεκάθαρο ότι κάποιος άλλος το έκανε».

«Κατά τα άλλα, τα αποτελέσματα της έρευνας των αποτυπωμάτων είναι απογοητευτικά. Δεν υπάρχουν ούτε στο χερούλι της πόρτας ούτε στο παράθυρο. Αυτό λέει πολλά, έτσι δεν είναι; Δεδομένου ότι ο υπόλοιπος χώρος είναι γεμάτος με τα δακτυλικά αποτυπώματα της κυρίας Άλεν».

«Βρήκε τίποτα ο Τζέιμσον;»

«Από την ανάκριση της καθαρίστριας; Όχι. Φλύαρη, αλλά δεν ήξερε τίποτα. Επιβεβαίωσε ότι η Άλεν και η Πλέντερλιθ είχαν καλές σχέσεις. Έστειλα τον Τζέιμσον να ρωτήσει κι άλλα άτομα στη γειτονιά. Κι εμείς θα πρέπει να κάνουμε μια κουβέντα με τον κύριο Λάβερτον-Γουέστ. Έμαθα πού βρισκόταν και τι έκανε χθες βράδυ. Στο μεταξύ, θα ρίξουμε μια ματιά στα χαρτιά της».

Έπιασε δουλειά. Πότε πότε γρύλιζε και πετούσε κάτι στον Πουαρό. Η έρευνα δεν πήρε πολλή ώρα. Δεν υπήρχαν πολλά χαρτιά στο γραφείο και όσα υπήρχαν ήταν καλά τακτοποιημένα και αρχειοθετημένα.

Κάποια στιγμή ο Τζαπ έγειρε πίσω και αναστέναξε.

«Τίποτα το ιδιαίτερο, σωστά;»

«Όπως τα λες».

«Τα περισσότερα είναι ξεκάθαρα, αποδείξεις, μερικοί απλήρωτοι λογαριασμοί, τίποτα το ξεχωριστό. Και διάφορα έγγραφα κοινωνικού περιεχομένου... προσκλήσεις, σημειώματα φίλων. Αυτά...» έβαλε το χέρι του σε μια στοίβα επτά οκτώ επιστολών, «μα-

ζί με το μπλοκ επιταγών της και το τραπεζικό της βιβλιάριο. Σου έκανε κάτι εντύπωση σε αυτό;»

«Ναι, είχε γίνει υπερανάληψη».

«Κάτι άλλο;»

Ο Πουαρό χαμογέλασε.

«Από εξετάσεις με περνάς; Ωστόσο, ναι, κατάλαβα τι σκέφτεσαι. Ανάληψη διακοσίων λιρών πριν από τρεις μήνες και άλλων διακοσίων χθες...»

«Και τίποτα στο στέλεχος του μπλοκ επιταγών. Καμία επιταγή για δική της χρήση, με εξαίρεση μικροποσά... δεκαπέντε λίρες το μεγαλύτερο. Και μπορώ να σου πω τούτο: τέτοιο ποσό δεν υπάρχει σε αυτό το σπίτι. Μόνο τέσσερις λίρες και δέκα πένες σε μια τσάντα και ένα δυο σελίνια σε μια άλλη. Είναι ξεκάθαρο, νομίζω».

«Θες να πεις ότι έδωσε αυτό το ποσό χθες;»

«Ναι. Αλλά σε ποιον να το έδωσε;»

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο επιθεωρητής Τζέιμσον.

«Λοιπόν, Τζέιμσον, βρήκες κάτι;»

«Μάλιστα, κύριε, αρκετά. Καταρχάς, κανείς δεν άκουσε τον πυροβολισμό. Δυο τρεις γυναίκες λένε πως τον άκουσαν γιατί έτσι θέλουν να πιστεύουν... τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο. Με τόσα πυροτεχνήματα να σκάνε εδώ κι εκεί, δεν υπήρχε περίπτωση να τον έχουν ακούσει».

Ο Τζαπ γρύλισε.

«Υποθέτω πως όχι. Συνέχισε».

«Η κυρία Άλεν βρισκόταν σπίτι σχεδόν όλο το απόγευμα και το βράδυ χθες. Επέστρεψε στις πέντε η ώρα. Ύστερα ξαναβγήκε γύρω στις έξι, αλλά μόνο για να πάει ως το γραμματοκιβώτιο στην άκρη του δρόμου. Περίπου στις εννιάμισι σταμάτησε μπροστά από το σπίτι ένα αυτοκίνητο, ένα Standard Swallow, και βγήκε έξω ένας άντρας. Τον περιγράφουν ως σαρανταπεντάρη, κομψό κύριο, που έμοιαζε με στρατιωτικό, φορούσε σκούρο μπλε πανωφόρι και καπέλο μπομπέ, και είχε μουστάκι-οδοντόβουρτσα. Ο Τζέιμς Χογκ,

σοφέρ από τον αριθμό 18, λέει πως τον είχε ξαναδεί να επισκέπτεται την κυρία Άλεν».

«Σαρανταπεντάρης», είπε ο Τζαπ. «Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ο Λάβερτον-Γουέστ».

«Αυτός ο άντρας, όποιος κι αν ήταν, έμεινε στο σπίτι λιγότερο από μία ώρα. Έφυγε γύρω στις δέκα και είκοσι. Κοντοστάθηκε στο κατώφλι να μιλήσει με την κυρία Άλεν. Ένα μικρό αγόρι, ο Φρέντερικ Χογκ, περιφερόταν εκεί κοντά και άκουσε τι της είπε».

«Και τι της είπε;»

«Λοιπόν, σκέψου το και ενημέρωσέ με. Ύστερα εκείνη του είπε κάτι κι εκείνος απάντησε: *Εντάξει. Αντίο*. Μετά, μπήκε στο αυτοκίνητό του κι έφυγε».

«Αυτό έγινε στις δέκα και είκοσι», είπε συλλογισμένος ο Πουαρό.

Ο Τζαπ έτριψε τη μύτη του.

«Άρα στις δέκα και είκοσι η κυρία Άλεν ήταν ακόμη ζωντανή», είπε. «Τι άλλο;»

«Τίποτα άλλο, κύριε, απ' όσο μπόρεσα να μάθω. Ο σοφέρ στον αριθμό 22 γύρισε σπίτι στις δέκα και μισή και είχε υποσχεθεί στα παιδιά του να ρίξει πυροτεχνήματα για να τους κάνει το χατίρι. Τον περίμεναν, όπως και τα άλλα παιδιά της γειτονιάς. Τα έριξε και όλοι έστεκαν και τα χάζευαν. Μετά πήγαν για ύπνο».

«Και δεν είδαν κανέναν άλλον να μπαίνει στον αριθμό 14;»

«Όχι. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν μπήκε κάποιος. Απλώς δε θα το είχαν προσέξει».

«Χμμ», έκανε ο Τζαπ. «Αυτό είναι αλήθεια. Λοιπόν, πρέπει να βρούμε αυτόν τον... κύριο που έμοιαζε με στρατιωτικό και είχε μουστάκι-οδοντόβουρτσα. Είναι προφανές πως είναι ο τελευταίος που την είδε ζωντανή. Αναρωτιέμαι ποιος να είναι».

«Ίσως θα μπορούσε να μας πει η δεσποινίς Πλέντερλιθ», είπε ο Πουαρό.

«Θα μπορούσε», απάντησε ο Τζαπ βλοσυρά. «Αλλά, πάλι, ίσως και να μην μπορεί. Είμαι σίγουρος ότι θα μας έλεγε πολλά, αν ήθε-

λε. Κι εσύ, Πουαρό, παλιόφιλε; Έμεινες μαζί της αρκετή ώρα. Δεν κατάφερες να της αποσπάσεις τίποτα με αυτόν τον πολύ επιτυχημένο τρόπο του ιερέα εξομολογητή που σε διακρίνει;»

Ο Πουαρό άνοιξε διάπλατα τα χέρια του.

«Δυστυχώς, μόνο για σόμπες αερίου μιλήσαμε».

«Σόμπες αερίου... σόμπες αερίου...» Ο Τζαπ ακουγόταν ανδιασμένος. «Τι σου συμβαίνει, ξεφτέρι μου; Από την ώρα που ήρθες, τα μόνα που σου τράβηξαν την προσοχή ήταν πένες από φτερό και κάλαθοι ακρήστων. Α, ναι, σε είδα να περιεργάζεσαι εκείνο που βρίσκεται κάτω. Είχε τίποτα μέσα;»

Ο Πουαρό αναστέναξε.

«Έναν κατάλογο με βολβούς για φύτεμα και ένα παλιό περιοδικό».

«Τι περιμένεις να βρεις, άλλωστε; Αν κάποιος θέλει να ξεφορτωθεί ένα ενοχοποιητικό έγγραφο ή ότι άλλο θεωρεί σημαντικό, δε θα το πετούσε στον κάλαθο των ακρήστων».

«Δεν έχεις άδικο. Μόνο κάτι εξαιρετικά ασήμαντο θα πετούσαν με τέτοιο τρόπο».

Ο Πουαρό μιλούσε με ταπεινοφροσύνη. Κι όμως, ο Τζαπ τον κοιτούσε καχύποπτα.

«Λοιπόν», είπε. «Εγώ ξέρω τι θα κάνω τώρα. Εσύ;»

«Eh bien», είπε ο Πουαρό. «Θα ολοκληρώσω την έρευνά μου στα ασήμαντα. Υπάρχει και ο κάλαθος των ακρήστων».

Βγήκε χοροπηδώντας ελαφρά και με σβελτάδα από το δωμάτιο. Ο Τζαπ τον κοιτούσε με απορία.

«Μουρλός», σχολίασε. «Θεόμουρλος».

Ο επιθεωρητής Τζέιμσον παρέμενε ευγενικά σιωπηλός. Το πρόσωπό του, όμως, έλεγε με βρετανική αλαζονεία: *Ξένοι!*

Ύστερα είπε:

«Ωστε αυτός είναι ο κύριος Ηρακλής Πουαρό. Τον είχα ακουστά».

«Παλιός μου φίλος», εξήγησε ο Τζαπ. «Μη σε ξεγελά, δεν είναι τόσο παλαβός όσο φαίνεται. Εντούτοις, αρχίζει και γερνάει».

*Γυμνά καφέ κλαδιά με φόντο ένα λοξό φεγγάρι
(Και Κάτι που σαλεύει στο δάσος),
Φύλλα που θροϊζουν και επιστρέφουν από τους νεκρούς,
Κλαδιά που γνέφουν πονηρά στο φως
(Και Κάτι που βαδίζει στο δάσος).
Ριγώντας και στρίβοντας, τα φύλλα ζωντανεύουν!
Σταλμένα από τον Θάνατο σε ξέφρενο χορό!*

Κι ο Φόβος... ο άκρατος Φόβος ξεπροβάλλει μέσα από το δάσος!

Το φθινόπωρο είναι η εποχή που η καταχνιά τυλίγει τα πρωινά και μια δροσιά σκεπάζει τα βράδια, αλλά καθώς τα φύλλα αρχίζουν να πέφτουν, οι νύχτες γίνονται μεγαλύτερες και οι σκιές μακραίνουν...

Απομονωμένα αγροτόσπιτα, μυστηριώδεις επαύλεις και καταραμένοι τάφοι είναι μερικά από τα σκηνικά για τις 12 ιστορίες της αγαπημένης Agatha Christie στις οποίες πρωταγωνιστούν, μεταξύ άλλων, οι συνήθεις ύποπτοι: Μις Μαρπλ και Ηρακλής Πουαρό.

 AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr



ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29368